

12. Jul. 1846

FACTS

Date:

12. Jul. 1846

Page number:

Dagbog G, side 112-114

TRANSCRIPTION

Amsterdam 12 July 1846.

Jeg var atter i Dyre-Haven fra 10-3, tegnede noget og saa meget, det morer mig usigeligt at see disse fremmede Skabninger, fra de nobleste Former i Tigre og Løven til de sørgelige plumpe i lisbjørnen, at høre Løvens Brøl og smaae Dyr Klynken, at udmale mig deres Hjem og deres Liv i Stepper og Urskove. En af Vogterne kom til mig og sagde: jeg var vist Maler, da jeg saa tit kom; og da han hørte jeg var dansk, sagde han: at det var han med. En kummerlig Historie har han vist; han var som ung Husarofficeer deserteret i 1826 for en Duel, havde i Hamborg solgt Hesten, havde været Ritmester i Polen, tjent under Clepizcky ved Ostrolencka, havde senere været Tolk hos en Greve i Holland og var nu Oppasser ved de vilde Dyr i Amsterdam. Hans Navn var: von Oldenburg¹, han var beslægtet med Cavaleriofficeren, som blev gift med en Frøken Sehested. Det er underligt, alt Spor af en saadan bedre Fortid var veget for et raat Charlatan- •113• væsen, og som han der sad paa Skranken og fortalte sin Historie idet han idelig slog med den flade Haand paa Bommen, vilde jeg troet, at han var voxet op i en eller anden omvankende Gjøglertrop. Han forærede mig to Pinde af Pindsvinet, men frabad sig mit Tilbud at bringe Underretning fra ham til hans Moder, som endnu lever i Slangerup. Han talte endnu temmelig taaleligt dansk, skjøndt det var med tydsk Accent og blandet med tydske Ord. See, han har ogsaa været en Moders Glæde! – I Aften vilde jeg have en Fornøjelse, tog min Tegnebog og gik ned i Gaarden hvor jeg snart fik alle Børnene om mig, viiste dem Billeder og klippede Dyr til dem; en lille Dreng fik en Hund, som han bandt en Traad i at den ikke skulde løbe bort. Det falder mig ind: jeg har hørt Kunstnere sige, "det er kun gjort for Folk, som ikke forstaa dem paa Kunstsager", – det er en Doppelthet i Produktivitet, som jeg ikke har. Om det er for ganske smaae Børn jeg tegner, saa gør jeg det altid saa godt jeg kan, derfor •114• kan jeg finde mig i, at de rive det itu, men male det over maa de ikke, det gør mig ondt. Det er en Respect jeg har for Kunsten, der ikke tillader mig med Flid at gjøre noget Slet, om det end i næste Øieblik skal ødelægges, saa har jeg under Udførelsen baade Øvelse og Glæde derved, og det er tit, at jeg har tegnet netop vanskelige Ting, som længe have ligget i min Tanke, for Børn, fordi jeg følte det Mislige i at sætte det i min Skizzebog; stundom kom det der bagefter.

¹ Dyrepasserer von Oldenburg har ikke kunnet identificeres. Hans nævnte slægtning er Georg Ferdinand Oldenburg (1800-1866), der i 1835 var blevet gift med Karen Louise Sehested (1811-1864).

Amsterdam 12 Juli 1846.

Jeg var etter i Dyrer-plaen fra 10-3, tegned
noget og saa meget, det mere mig isigeligst
at see disse fremmede Skabninger, fra de mest
beste Former i Tigre og Løven til de singelste
plumpe i Rishjorne, at høre Lovens
Brøl og mere Dyr Klynken, at end male
mig deres Kjem og deres Liv: Stepper og
Urskov. En af Vexterne kom til mig og
sagde: jeg var vist Maler, da jeg saa det kom
og da han hørte jeg var dansk, sagde han:
at det var han med. En kunn merkelig Historie
har han vist; han var som ung plumer
officer desertet i 1826 for en Duel, kom
der i Hamborg og lyt pluten, havde været
Fritmester i Polen, tjent under Clepizky
ved Ostrolenka, havde senere været
Tolk hos en greve i Holland og var nu
Oppasser ved de vildt Dyr i Amsterdam.
Hans Navn var: von Oldenburg, han
var beslektet med Cavalier officeren, som
blev gift med en Frøken Scheest. Det
er underligt, alt hvor af en saa dan bedre
Fortid var regnet for et saat Charlatan

vorene, og som han der sad paa Skranken
 og fortalte sin Historie i det han i'delig slog
 med den flade. Hlaand paa Bommen, vilde
 j' troet, at han var vejet op i en eller anden
 omvankend. Jøglertug. Han foreride
 mig to Pinde af Pindvinet, men forbad
 sig mit Tiltid at bringe Underretning
 fra ham til hans Moder, som endan lever
 i Hangerup. Han talte endan temmelig
 stadeligt Dansk, skjøndt det var med tydske
 Accent og blandet med tydske Ord. See,
 han har ogsaa været en Maders Glæde! -
 4 Aften vilde j' have en Fortælling, ty min
 Tegnelig og j'ik med i Jorden hvor j' mast
 j'ik alle Børnene om mig, vi st den
 Billeder og skipped. J'ik til den, en lille
 Dreng j'ik en klund, som han bandt en
 Trand i at den ikke skulde løbe bort. Det
 faldt mig ind: j'ik har hørt Kunstnere sige,
 "Det er kun gjort for Folk, som ikke forstaa
 den paa Kunstsager," - Det er en Dapperhed
 i Productivitet, som j' ikke har. Om det
 er for ganske rene Børn j' tegner, saa
 j'ik j' det altid saa godt j' kan, derfor

kan j finde mig i, at de nye Det iten,
men maa det over maa de ikke, Det gjer
mig andt. Det er en Respect j har for Kun-
sten, der ikke tillader mig med Flid at gjore
noget Slet, om det end i næste Øieblik skal
afleegges, saa har j under Udøvelsen baade
Ouelo og Glæde fundet, og det er tit, at j har
tegnat net op vanskelige Ting, som længe
have ligget i min Tanke, for Børn, for
si j falte det Mindige i at sætte det i min
Skiggebog; stundom kom det der bagefter.

Amsterdam 13 Febr 46. -

Et Træk, j igaar saae i Dyrer-Klassen faaet j saa
kjendt, at j har et notere det. Der er to derlige Kon-
guarer, en Klau og en Klun; den første er saa glædelig
og grædig, at Oppasseren gjerne under Mæltid
skjæder en Fjæl ind for at lide Buret, at Klunnen
kan nyde sin Part ihestkaaret. Det skeete i 1846,
og da han var gaet videre og de mange Tilskuere
gjorde Tilroyn lidt besværligere, saa foer da ogsaa
Klunnen som vassende over sin Mages Part, som
dumme ganske taalmodig gav Slip paa, og stod
kjerligt og stikkede den graadige Klerre, saalænge
han spiste. En Mandene dog ikke nogle Aarer, er
Grundkjertlet selv: det vilde Dyr ikke gredigt.